

čajo memogredočemu popotniku marljivost prebivavcov tukajšnih. Le v večem zmyslu se ta okolica dolina imenovati zamore, ker je ena nar večih ravnin gorenske strani; pa tudi v oziru lepote se smé med perve šteti. Kakor sreberni pas jo obdajajo okrog in okrog ob kraji prijazne vasi, katerih bele hiše se prijetno vjemajo s sadnim, okoli njih nasajenim drevjem. Ako se ozremo po verhovih, se pred nami gori na desno unkraj Save mogočno dviguje v zrak na obeh stranéh v zapadu od sivih snežnikov obseščena dvoglavna Šmarna gora, na ktere desnem verhu ponosno kraljuje deleč sloveča romarska cerkev, — res veličansk hram kraljice nebeske. Veličastno se odmevajo glasovi velikega zvona vsaki dan trikrat s hriba doli po celi okolici, ter opominjajo domače kakor ptuje k pobožni molitvi. Kdor pa priliko ima tudi memogredé na goro iti, ta se gotovo ne bo kesal, zakaj gori se ne vidi edino le lepa cerkev, ktero je roka veliko prezgodaj umerlega rojaka in umetnika našega, M. Langus-a ozaljšala z lepim delom njegove umetnosti, ampak pred očmi romarja se razgrinja, kakor vesoljni tempelj božji, tako krasni razgled okrog in okrog, da nehotoma človeka navdihuje z rajskimi čutili.

Od Šmarne gore se na desno doli od škaručenske dolinice proti Černučam vlečejo za Savo nizki obraščeni griči kakor senca sivih velikanov, ki se zlo v enaki legi dalje za njimi tam dvigujejo in mejijo Koroško od Kranjske. Misli bi človek, da Šmarna gora in omenjeni nizki grički so skoraj v neposredni zvezi s sivimi mejniki, pa koj tū se vresničujejo besede slavnega Seidl-na, ktere sem v začetku navedel; zakaj med temi griči in unimi gorami se razprostira druga ne manj lepa planjava, ter zakriva očém popotnika lepe okolice: Mengiško, Homško, Kamniško, Križko in Komendsko. Še danes se živo spominjam, kako močno sem se čudil, ko sem vpervič iz Vodice proti Kamniku gredé unkraj teh gričev prišel in vgladal lepo planjavo, od ktere se mi poprej še sanjalo ni.

To je nekoliko od razgleda na desno. Tudi dolina, skoz ktero se Sava in železnica proti Dolenskem peljate, se dobro tū vidi, — al teh krajev zdaj popisovati ni moj namen, ako hočem naslovu sostavka zvest ostati. Zadnje toraj, na kar se še ozremo, je zlo poldrugo uro dolgi drevored, ki je nasajen ob stari dunajski cesti od Černuč sem do Ljubljane, in ktere pač hitrej preletí oko, kakor prehodi vtujena noga popotnika; škoda le, da tudi tū je sled razujdanosti nekterih ljudi, ki ne morejo pustiti nedolžnih drevés pri miru.

Zadnjič smo se obernili zdaj proti beli Ljubljani, ktera nam še enkrat kima kakor k slovesu svoj mili pozdrav; zdaj pa se podajmo naprej po omenjeni poti. —

(Dalje sledí.)

Za poduk in kratek čas.

Milošnje in pa beračenje.

Dve národní pravlici.

Gotovo je, da je veliko ljudi dobrega in milega serca na svetu, pa je tudi silno število res potrebnih revežev; vendar je tudi dosti skopúhov, ki bi raji dušo vragu kakor bel vinar revežu dali. Nasproti pa je tudi gotovo, da se čede in čede vlačijo potepúhov lenih in tacih bab, katerim se smilijo njih otroci in jih ne dajo služiti, temuč doma pri péči lenobo pasejo in za prihodnje tatove in malopridneže vsake baže prakticirajo.

V kakošen greh šteje slovenski narod in menda ž njim vsak pameten človek revežev po moči ne podpirati, tudi pa nasproti brez potrebe beračiti in ljudi gljušiti, kažete sledeči narodni pravlici.

1.

Bil je premožen kmet, ki je zraven svojih pridno obdelovanih zemljiš pri tovorii veliko dnarja pridobil. On in

žena njegova sta rada bogajme đajala in sreča jima je bila mila. Zbudi se pa neka prevzetnost v sercu žene, rekoč: lej, mož vsak pot možnjo dobička domú prinese, ti pa nimaš ničesa pokazati, kar bi bila prigospodarila. Sklene tedaj bolj skopa biti in spravljati, da bi tudi ona imela kaj možu pokazati. Zato jenja bogajme dajati, berače jame poditi ter darove v skrinjo skupaj metati, misleča si, ko mož domu pride, me bo zlo vesel. Mož pride — pa ni prinesel možnje dobička. Le od nesreč je pravil, ktere so ga potep-tale. Potolažiti ga nekoliko, mu pové žena, kako je ona varčna bila, in da na to vižo se bo zgubljeno kmalo pridobilo. Pelje moža v skrinjo gledat, kaj da je prihranila — ali kaj je bilo! Polna skrinja kač, gadov, modrosov in družih strupenih žival je bila! Prihranjeni, revežem od-targani darovi so bili.

2.

Bil pa je tudi nedelaven potepúh, ki ni za potrebo prosil, temuč kar je dobil poprodal in zažgančal. Enkrat se ga je navlekel za kervave žulje dobrih rok prav po svatovski. Obležal je pri cesti, priprošeni kruh pa je bil krog njega raztresen. Memo pride popotnik. To viditi, ga serce zabolí, kruh pobere ter ga beraču na persi položí, da bi ga memo gredoči ne pohodili. Komaj zgodi se to, začne berač stokati, kakor bi ga napenjalo. Smertni pot stopa mu na čelo ter ne more ganiti se. Ptujec to viditi se začudi, gré bliže, berača strese in kruh riz-nj pade. Ah! zdihuje berač, ko bi ne bili kosca kruha s pers mi vzeli, bi bil poginil — huje mi je bilo, kakor bi bil vés svet na meni ležal! — Tako težak je vsak dar, ki ga berač nepotrebni v mavho spravi! —k.

Dopis Krajnca iz Carigrada.

Marljivi naš gosp. dopisovavec iz Pole je v lanskih Novicah nam napovedal, da bomo od svojega rojaka častitega gosp. Jož. Perme-ta, duhovna ces. namorskega ladjovja, pismo prejeli, v katerem potovanje po morji iz Pole v Terst in iz Tersta v glavno turško mesto Carigrad popisuje. Prejeli smo res to mično pismice, pisano 30. rožnika l. l. v Carigradu, iz rok zagorskega kaplana, častitega gosp. L. Gestrina, iz ktere ga pismo povzamemo tisti oddelk, v katerem nam popisuje dóbo, ko je pervikrat stopil na turško zemljo v Smirni 15. aprila l. l.

„Ob štirih smo bili v Smirni, naj imenitnišem in naj premožnišem teržnem mestu Levante — piše gosp. Perme — in berž, ko se je ladija ustavila, sem se podal s še drugimi gospodi v mesto in stopil tam na azijatiško zemljo. Smirna je, kakor vsako turško mesto, razdeljena v dve polovici: ena je turško, druga frankovsko mesto; v unem prebivajo sami Turki, v tem pa kristijani mnogoverstnih narodov, in le tam pa tam kak Turk. Od Smirne Ti ne morem reči, da bi bilo lepo mesto; ulice so sicer vse dlažene, pa tlak je tak, da se pri vsaki stopinji lahko nogo skrehneš; ker je mesto ponoči le takrat razsvitljeno, kadar luna sveti, je treba, da si vsak berž papirnato laterno kupi in jo seboj nosi v žepu, da jo prižgè kadar je treba; celó teržišče (bazar) ni kaj lepo. Nobenega voza nisem tū vidil; vse se nosi le na herbtu; kamél, ki tovorijo blago iz vsih krajev, je pa toliko viditi, da en sam dan sem jih naštel čez 600. Sicer velja Smirna za naj priljudniše mesto jutrove dežele in pod varstvom avstrijske vlade stoječa katoljška cerkev je res lepa.

18. aprila je bila mašina našega parobroda že spet zakurjena in hajd! proti Carigradu. Drugo jutro smo prijadrili v Dardanele (Helespont), ktere so že toliko važnih zgodb doživele. Res nepopisljivo lepa je pot skozi ta kanal, kateri srednje morje loči od morja-Marmora. Posebni občutki navdajajo serce popotnika, ko ogleduje tū bregovje. Na desno gledaš rajsko, rodovitno primorje azi-jatiško, na levo europejsko. Ako se pelješ po sredi,